

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku A. M. i M. M.
przy uczestnictwie E. Spółki Akcyjnej w G.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 lutego 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 11 lipca 2018 r., sygn. akt III Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestniczki E. S.A. z siedzibą w G. od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 11 lipca 2018 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której

rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

W ocenie skarżącej zaskarżone postanowienie prowadzi do niezasadnego odmiennego traktowania nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa, na których przed transformacją ustrojową posadowione zostały urządzenia elektroenergetyczne, w zależności od tego, czy nieruchomość po transformacji ustrojowej (w ramach uwłaszczenia samorządu gminnego, tzn. komunalizacji) stała się własnością jednostki samorządu terytorialnego, czy pozostawała nadal własnością Skarbu Państwa. O rażącym naruszeniu prawa ma świadczyć również domaganie się przez Sąd drugiej instancji przedłożenia przez uczestniczkę dokumentów dotyczących jej tytułu prawnego do posiadania służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu.

W rozbudowanym uzasadnieniu wniosku brak jest jednak argumentacji jurystycznej, która wspierałaby tezę o rażącym naruszeniu prawa skutkującym oczywistym uzasadnieniem wniesionej skargi kasacyjnej w ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanie faktycznym. Uczestniczka w toku postępowania nie wykazała wadliwości ustalenia daty wejścia przez poprzednika prawnego uczestniczki w posiadanie infrastruktury objętej wnioskiem o ustanowienie służebności przesyłu. Nie wykazała, że nastąpiło nabycie służebności w drodze zasiedzenia. Stanowisko prezentowane w skardze kasacyjnej sprowadza się do polemiki z ustaleniami faktycznymi, a należy zauważyć, że ustawodawca wyraźnie uregulował w art. 398¹³ § 2 k.p.c., iż w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Ponadto podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

aj